

“Opino jo, que la CONDUCTA fou creada o admesa, pels nostres avantpassats, com racional, enfront les dificultats de què poguessin ésser pagats—a l’acte d’ésser prestats—TOTS els serveis que, a la vegada que el sentimentalisme, requereix la malaltia d’una persona d’una família jornalera. Crec, així mateix, que algú, que sabia prou de comptar, devia inventar aquesta ASSEGURANÇA—molt lloable i molt humana—preveient les dificultats esmentades de pagament dels nostres serveis. Crec, igualment, que de no haver estat inventat, hauríem hagut d’inventar-lo, encara que només fos per a evitar que els malalts de determinats estaments—per culpa de les despeses que poguessin ocasionar—no fossin bàrbarament i inhumanament abandonats a la seva desgràcia; ja que aquest inhumà abandonament podria traduir-se i constituir, en casos de malalties infeccioses i contagioses, un vertader i greu perill per a la societat.” Essent així—preguntava—si per una banda no és prudent d’abolir-la, i per altra no és—tal com la tenim establerta avui—acceptable, únicament hi ha una solució de modificar-la. Com i de quina manera?”

Tant si som abolicionistes, com si no ho som, tots els qui ens hem entretingut en estudiar les causes del nostre problema, del nostre malestar econòmic, coincidim en assenyalar, com a causa principal, el sistema actual de remunerar els nostres serveis professionals. Tots coincidim en què les condicions en què actualment es concerten les CONDUCTES fan que aquest tracte sigui considerat la causa del nostre malestar. Efectivament, el contracte de CONDUCTA actual, NO ÉS JUST, NO ÉS EQUITATIU, NO ÉS PROU MORAL, NO ÉS LOGIC, NI REMUNERA DEGUDAMENT, NI DECENTMENT EL NOSTRE TREBALL.

Clar que, com diu el ponent, tots aquests defectes no són imputables al contracte en si, sinó més bé a nosaltres mateixos que en celebrar el contracte procedim amb un total oblit de les característiques o qualitats indispensables que ha de reunir tot contracte per tal que no resulti un engany o una il·lusió. I són imputables a nosaltres mateixos degut a l’absència de la més elemental acció col·lectiva nostra i—encara que sigui dolorós dir-ho—degut a la deplorable desorientació dels metges en matèria d’apreciar i resoldre els

diferents aspectes del nostre problema, relativament al qual es solen confondre els efectes amb les causes.

Ara bé. Si el primitiu projecte de LIMITACIÓ anava encaminat a resoldre TANT COM EL PROBLEMA DEL MALESTAR ECONOMIC DE L’ESTAMENT, TOTA LA SERIE DE DERIVACIONS QUE DE L’ESMENTAT MALESTAR PERVENEN; cal que el nou projecte sigui encaminat a resoldre a la vegada que aquell malestar, d’una manera especial i en el grau possible, el fenomen de PLETORA PROFESSIONAL.

Això no és pas difícil d’aconseguir, sobretot si primerament els que, com diu el Dr. Mestres i Miquel, constituïm LES FORCES DE XOC DE L’EXERCIT DE LA MEDICINA, ens obliguem—per deure col·lectiu—a complir el que s’acordi i no posem trabes, ni inconvenients en què sigui controlat—però rigorosament controlat—com es compleix per tot allò acordat.

El Consell i la Junta de la SECCIÓ DE PARTITS MEDICS—que proposa de crear el doctor Mestres i Miquel—per la seva banda hauran de procurar crear amb la seva autoritat, garantir fermament que aquells als quals els hagin pervingut danys materials a conseqüència del rigorós compliment dels acords del nou projecte, no els ha de caldre témer ni riscos econòmics, ni els seus efectes. Ningú no ha d’oblidar que els que formen part d’una col·lectivitat, són, en última síntesi, MUTUALISTES i que TOTS participen per un igual i inevitablement del bé o del mal que la particular actuació de cada un pugui produir en la col·lectivitat. La forma més bella, més arrogant i més generosa i més altruista de poder veure satisfet el nostre interès particular, depèn SEMPRE del compliment dels nostres deures col·lectius i de la manera més o menys heroica com cadascú defensa l’interès general. Aquest i cap altre més és el camí de la perfecció social. Fetes aquestes digressions anem a parlar de la CONDUCTA.

El Dr. MESTRES I MIQUEL en parlar de la CONDUCTA ja ens diu com ell entén que hauríem de modificar-la. Proposa de calcular-la per similitud i elevar el seu preu mínim a UNA PESSETA CADA MES I PER CADA INDIVIDU.

I bé. Si hom convingués en posar la quota mí-